

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/89/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112225045
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112225045.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, zastúpená advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., Žabotova 2/ B, Bratislava, IČO: 36866881, proti žalovanej I. O., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom A., Z. č. X, toho času na neznámom mieste v konaní zastúpená opatrovníčkou V. M., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Z. o zaplatenie 34,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C/188/2012-43 zo dňa 12.02.2013 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

II. Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia sa vec v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 23,84 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 23,84 Eur od 12.03.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku 6,60 Eur a titulom trov právneho zastúpenia 23,26 Eur na účet jeho právneho zástupcu, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vychádzal zo skutkových zistení, podľa ktorých žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 04.08.2005, podľa ktorej sa žalobca zaviazal pre žalovanú zriadiť a viesť bankový účet. Podľa bodu 2 citovanej zmluvy bol dohodnutý denný limit platobnej karty sumou 4.000,- Sk. Podľa bodu 4 zmluvy v prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy o poskytnutie služby povolené prečerpanie na osobnom účte bankou, dôjde povolením čerpania peňažných prostriedkov do výšky debetného limitu na účte. Výšku a účinnosť debetného limitu oznámi banka majiteľovi účtu formou výpisu z technického systému banky na adresu na zasielanie výpisov. Ďalej zo zistenia, že žalovaná bola informovaná, že od 01.10.2007 je evidovaný na jej účte nepovolený debetný zostatok, ktorého aktuálna výška bolo 10,53 Eur. Ďalej zo zistenia, že na účte žalovanej k 11.03.2010 bol evidovaný nevyrovnaný zostatok v sume 23,83 Eur.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého žalovaná nespĺnila svoj záväzok predstavujúci debetný zostatok vo výške 23,83 Eur žalobcovi a zaviazal žalovanú na zaplatenie tejto sumy s 9 % ročným úrokom z omeškania.

Prvostupňový súd zamietol nárok vo výške 10,40 Eur, ktorý bol špecifikovaný žalobcom ako sankčný úrok a to z dôvodu, že podľa názoru prvostupňového súdu nebol riadne špecifikovaný za ktoré obdobie, v akej sume a z akej istiny je uplatňovaný tak, aby jeho dôvodnosť mohla byť podrobená súdnemu prieskumu. Ďalším dôvodom bola okolnosť, že súdu boli predložené Všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.07.2012, pričom zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola dňa 04.08.2005 a tak súdnej kontrole nemohla byť podrobená dohoda zmluvných strán týkajúca sa úverovania, či prípadných sankcií v prípade nevyrovnaného debetného zostatku na účte.

Poukázal na ustanovenia § 708 ods.1,2, § 710, § 269 ods.2, § 497 Obchodného zákonníka, § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.2 O.s.p. a rozhodol, že podľa pomeru úspechu na strane žalobcu a žalovanej priznal žalobcovi náhradu trov z titulu právneho zastúpenia a z titulu zaplateného súdneho poplatku.

Proti tomuto rozsudku a to proti výroku, ktorým bol zamietnutý nárok žalobcu čo do zaplatenia sumy 10,40 Eur a v časti výroku o trovách konania podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní ďalej uviedol, že dôvodom pre podanie odvolania je nesprávne právne posúdenie veci. Podľa názoru odvolateľa je Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových služieb zo dňa 04.08.2005 uzavretá ako zmluva medzi veriteľom a dlžníkom v súlade s § 269 ods.2, § 708 a nasl., § 716 a následne zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a Všeobecnými obchodnými podmienkami banky. Ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah. Má za to, že časť obsahu zmluvy s poukazom na ustanovenie § 273 ods.1 Obchodného zákonníka možno určiť aj s odkazom na Všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo s odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Toto ustanovenie nie je možné zmeniť dohodou zmluvných strán, je kogentné. Je teda zrejmé, že Všeobecné obchodné podmienky sa stávajú súčasťou zmluvy a ich znenie tvorí obsah zmluvy. Žalovaná porušila zmluvu a Všeobecné obchodné podmienky tým, že jej účet dosiahol debetný zostatok, ktorý nadobudol charakter nepovoleného debetu v zmysle článku III. bod 23. VOB a tak odstúpil žalobca od zmluvy a vyzval žalovanú na úhradu príslušného debetného zostatku v lehote 3 dní odo dňa doručenia odstúpenia, pričom dňom doručenia odstúpenia zanikli aj všetky zmluvy o poskytovaní produktov. Žalovaná debetný zostatok nevyrovnala, a preto je povinná vyrovnať aj sankčný úrok (zmluvnú pokutu) vo výške 10,43 Eur. Nevyrovnanú výšku debetného zostatku si uplatňoval iba za obdobie odo dňa nasledujúceho po vyrovnaní nevyrovnanej výšky debetného zostatku, t.j. od 12.03.2010 do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, nie do zaplatenia.

V odvolaní ďalej uviedol, že pokiaľ ide o trovy konania, tak žalovaná si bola vedomá existencie svojej pohľadávky, na čo bola upovedomená viacerými výzvami, a preto má za to, že mu nebol priznaný v plnej výške uhradený súdny poplatok za podanie žaloby a rozhodnutie je tak nespravodlivé vo vzťahu k nemu. Má za to, že preukázal oprávnenosť svojho nároku voči žalovanej aj v časti uplatneného sankčného úroku. Zároveň k odvolaniu priložil Sadzobník poplatkov žalobcu platný od 01.01.2004 a Všeobecné obchodné podmienky žalobcu.

Opatrovníčka žalovanej sa nevyjadrila k podanému odvolaniu.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania

podľa § 214 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a rozsudok vo veci verejne vyhlásil a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods.3 O.s.p.).

Odvolateľ namieta, že prvostupňový súd dospel, pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcej časti čo do zaplatenia sumy 10,40 Eur k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis, pričom zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery.

Odvolateľ obhajuje dôvodnosť svojho nároku na zaplatenie sankčného úroku (zmluvnej pokuty) s poukazom na ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok zo dňa 01.07.2005 (článok I. bod 2, článok I. bod 6, článok III. bod 23 Všeobecných obchodných podmienok).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula a nie je v danej veci ani logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli v priebehu konania pred prvostupňovým súdom a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 132 až § 135 O.s.p.

Podľa ustálenej súdnej praxe súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemal dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods.1 O.s.p.).

Zákonná úprava je obsiahnutá v ustanovení § 120 O.s.p., a zakotvuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nespоровým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nespоровom, lebo sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou.

Účastník konania má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods.1 O.s.p.) a dôkaznú povinnosť.

Táto zásada je súčasťou civilného procesu a je vyjadrená v ustanovení § 153 ods.1 O.s.p.

V prejednávanej veci prvostupňový súd zamietol uplatnený nárok na sankčný úrok (zmluvnú pokutu) z dôvodu, že súdu neboli žalobcom predložené Všeobecné obchodné podmienky účinné k 04.08.2005, ale až od 01.07.2012 a súd nemohol podrobiť súdnej kontrole tieto Všeobecné obchodné podmienky v prípade sankcií, ak došlo k nevyrovnaniu debetného zostatku na účte. Všeobecné obchodné podmienky účinné k 04.08.2005, resp. zo dňa 01.07.2005 boli žalobcom predložené až v priebehu odvolacieho konania. Poukazuje na to, že sú súčasťou zmluvy a vyplýva z nich, že má právo na sankčný poplatok v prípade, ak dôjde k nepovolenému prečerpaniu zo strany klienta (čl. I. bod 6, čl. III. bod 23 Všeobecných obchodných podmienok).

Ustanovenie 153 ods.1 O.s.p. ukladá súdu rozhodovať na základe zisteného skutkového stavu veci v prípade, keď nebola preukázaná určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či sa tak stalo pre nečinnosť účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu svojich tvrdení, poprípade nesplnil ani povinnosť tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti

a či sa tak stalo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec, postupuje súd podľa pravidiel o dôkaznom bremene, ktoré vyplývajú z ust. § 120 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne ktoré z označených dôkazov vykoná. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej i v takých prípadoch, kedy mu zhodnotenie vykonaných dôkazov neumožňuje prijať záver ani o pravdivosti sporného tvrdenia účastníka, ani o tom, že by bolo nepravdivé (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28.02.2012 sp.zn. 21Cdo 762/2001 uverejnený v časopise Soudní judikatura č.5, ročník 2002 pod č.86).

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní nebolo preukázané jeho tvrdenie. Táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať vyplýva z hmotného práva, z príslušnej hmotnoprávnej normy, ktorá je pri právnom posúdení veci aplikovaná a z ktorej vyplýva kto je nositeľom dôkazného bremena, t.j. ktoré skutočnosti je ten, ktorý z účastníkov povinný preukázať. V zásade platí, že ak neustanovuje právny predpis inak, je dôkazné bremeno na tom účastníkovi, ktorému existencia príslušnej skutočnosti podľa hmotného práva je k prospěchu. Ak sa teda domáhal žalobca od žalovanej plnenia z titulu nároku na zmluvnú pokutu (sankčný úrok) a svoj nárok odvodzoval z dohody obsiahnutej vo Všeobecných obchodných podmienkach jeho povinnosťou bolo nielen tvrdiť, ale aj preukázať tieto skutočnosti, ktoré by umožnili prijať súdu záver, že žalovanej vznikol voči nemu záväzok k zaplateniu tohto sankčného úroku.

Nesporne z predložených dôkazov pred prvostupňovým súdom vyplýva, že dôkaz preukazujúci nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty- Všeobecné obchodné podmienky zo dňa 01.07.2005 neboli súdu predložené, odvolateľ ich predložil až v odvolacom konaní. Je teda zrejmé, že prvostupňový súd správne vyhodnotil, že žalobca mal povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť a poskytol žalobcovi poučenie o týchto povinnostiach ako aj o dôsledkoch ich nesplnenia podľa § 120 ods.4 O.s.p. Žalobca o tejto povinnosti bol poučený prvostupňovým súdom (č.l. 36 súdneho spisu). Záver o tom, že účastník neunesol dôkazné bremeno možno urobiť len vtedy, ak súd riadne a úplne previedol všetky dôkazy, ktoré účastník označil k preukázaniu svojho tvrdenia.

Podľa ust. § 120 ods.1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 120 ods.4 O.s.p., súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Odvolateľ poukazuje v podanom odvolaní na nesprávne právne posúdenie veci a poukazuje na dohodu účastníkov konania, teda zmluvných strán, konkrétne na Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sa mali stať súčasťou zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 04.08.2005. Ide však o skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 205a O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov tak odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods.1 O.s.p.).

Napadnutý výrok o trovách konania odvolací súd zrušil, keďže dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani pre jeho zmenu (§ 220 O.s.p.).

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p., ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Vzhľadom na predmet konania je zrejmé, že ide o drobný spor. Prvostupňový súd však nebol dôsledný a nezaoberal sa aplikáciou ust. § 150 ods. 2 O.s.p. v zmysle ktorého ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. Úlohou súdu prvého stupňa tak bude opätovne posúdiť rozhodnutie o trovách konania v súlade s ust. § 150 ods. 2 O.s.p., využiť oprávnenia ktoré sú dané mu týmto ustanovením. Súd totiž podľa tohto ustanovenia môže (nemusí) znížiť alebo nepriznať náhradu trov konania.

Keďže sa prvostupňový súd s aplikáciou ust. § 150 ods. 2 O.s.p. nevyrovnal, jeho rozhodnutie o náhrade trov konania je z tohto pohľadu predčasné, a preto nepreskúmateľné.

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania zrušil v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3: 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.